Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 79 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Omul misterios

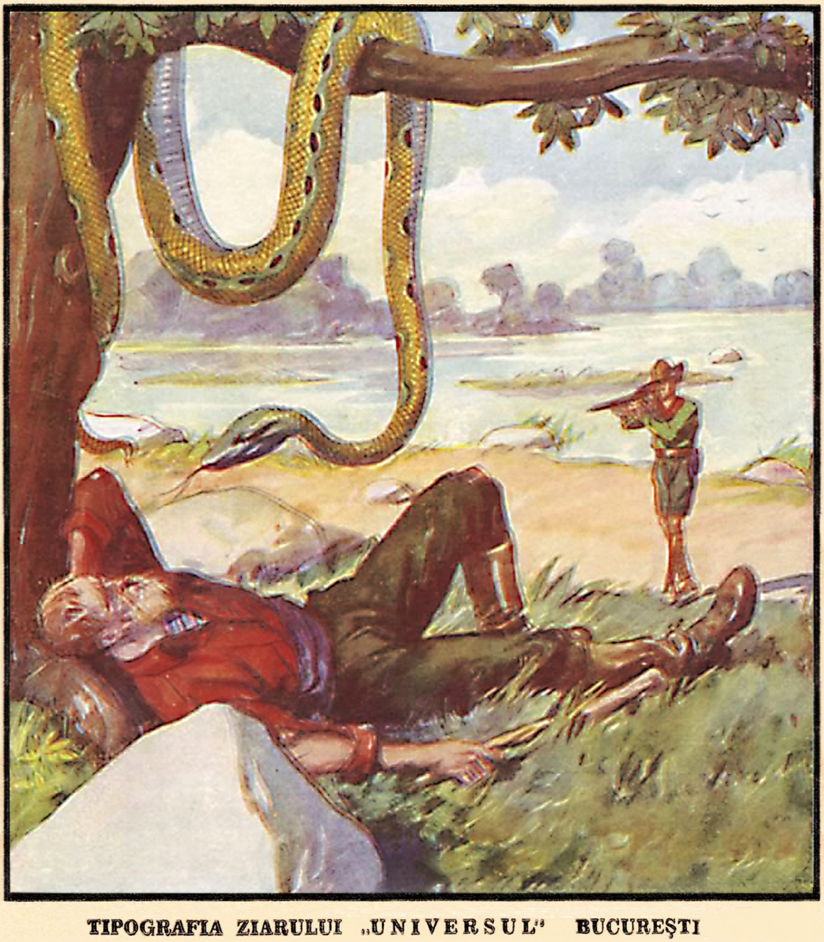

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Omul misterios

Nr. 79.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Destăinuirile lui Şarpe Înaripat

Iată aşa dar pe fioroşii mangaşi debarcaţi pe neaşteptate pe insulă, în timp ce cei trei cercetaşi, rămaşi pe o insulă vecină, erau separaţi de Flora!

Zomba, care rămăsese pe malul opus, la prima alarmă dată de Ureche-Fină, alergase la fort spre a lua piroga legată acolo şi ducând-o cercetaşilor, aceştia să poată traversa canalul.

Între timp, Flora primise vizita lui „Floare de Seară”, sora lui Şarpe Înaripat, tânărul şef mangaş, care precedase pe fratele său şi pe războinicii săi, spre a veni s-o anunţe să stea închisă în fort.

O puternică rivalitate exista de câtva timp între Şarpe Înaripat şi Cioc de Vultur, comandantul suprem al tribului, din cauza lui Flora, „Gazela cu păr de aur”, pe care amândoi o râvneau de soţie, blondul ei păr fiind considerat ca o supremă onoare pentru trib.

O rivalitate atroce, mortală, împinse pe Cioc de Vultur, debarcat pe insulă şi el cu războinicii săi să atace pe sărmana „Floare de Seară”, când aceasta ieşi din fort, s-o ucidă apoi s-o scalpeze, atârnându-i coama de cingătoare ca un trofeu sfidător.

Zomba după ce conjurase pe Flora să nu deschidă cu nici un preţ şi sa nu iasă din fort, plecase pe canal, cu piroaga, spre locul unde îl aştepta indianul lacustru.

Acesta sta lângă bifurcaţia canalului şi era foarte îngrijorat auzind urletele sălbaticilor şi împuşcăturile lor.

Zomba îl asigură:

— Nu fi îngrijorat, domnişoara blondă e închisă în fort, în afară de orice primejdie. Tu să mă duci pe malul insulei fortificate, apoi fugi la cercetaşi cu piroga.

Aşa făcură.

Indianul, lopătând viguros, debarcă în locul care i se părea mai sigur şi depuse acolo pe negru care dispăru subit.

Dar în momentul când voia să se îndepărteze spre a se duce la cercetaşi, se simţi apucat cu brutalitate de spate şi în umbra serii ce se lăsa, văzu câteva capete groaznice.

Indianul era flexibil şi viguros; cu o smucitură violentă se liberă de strânsoare, făcu un salt şi se aruncă în canal, dispărând sub apă.

Mangaşii săriră în pirogă şi îl căutară pretutindeni.

Dar tufişurile dese de pe mal, adăpostea suficient înotul lui Ureche-Fină, aşa că urmăritorii renunţară la vânătoare. Şi plecară pe canalul din stânga.

Se poate uşor închipui în ce stare de îngrijorare se găseau cercetaşii în acest timp.

Auziseră împuşcăturile şi urletele sălbaticilor fără să-şi poată da seama de ce se întâmpla.

Credeau că poate Flora şi Zomba erau în mare pericol.

Jean Bart plecă în căutarea lui Ureche Fină spre al striga.

Indianul ar fi putut să le dea multe explicaţii.

Dar nu-l găsi nicăieri.

Dar deodată se văzu înconjurat de câţiva Mangaşi care scoţând urlete fioroase îl ameninţau cu suliţele.

Ligurul nu-şi pierdu cumpătul.

Ridică securea şi rotind-o viguros izbuti să-şi croiască drum, fără să fie cel puţin atins.

Raimondo şi Marius veneau în ajutor.

Toţi trei se refugiară după un şir de copaci care formau un fel de barieră.

Mangaşii nu îndrăzneau să treacă de acel adăpost, ţinuţi în respect de carabinele albilor.

La rândul lor, aceştia nu îndrăzneau să se mişte, bănuind că Mangaşii erau numeroşi şi ştiindu-i capabili să le întindă o cursă, în care ar fi căzut din cauza superiorităţi, numerice a adversarilor.

Dinspre insulă se auzea venind zgomote neliniştitoare.

Cei trei cercetaşi nu ştiau la ce să se aştepte când Raimondo se hotărî deodată:

— La dracu! Să lăsăm pe idioţii, ăştia aici şi să fugim spre fort!

Se strecurară dea lungul şirului de copaci, apoi se azvârliră înot în canal. Fură urmăriţi de un nor de săgeţi.

Nu toţi Mangaşii aveau puşti iar aceştia nu aveau de loc.

Dar săgeţile trecură şuierând pe deasupra lor mai ales din cauza întunericului care începuse să se lase. Din fericire în canal nu se afla nici un crocodil, nici gimnot, nici carib, cu care făcuseră o usturătoare cunoştinţă altădată.

Debarcară pe insula fortificată şi începură să alerge.

Dar ieşiţi din tufişurile care învecinau malul, în câmpia care se deschidea înaintea lor, li se oferi un spectacol neaşteptat.

Două cete de mangaşi se lupta cu puştile şi cu arme albe.

În fruntea uneia era Şarpe Înaripat.

Partida opusă, al cărei şef nu se vedea, era aproape învinsă.

Ce pricină avea această rivalitate neaşteptată?

Cercetaşii se întrebau acest lucru în timp ce asistau nedumeriţi la lupta crâncenă.

Dar nu puteau rămâne mult timp neutri.

Noaptea se lăsase şi în cerul limpede o lună strălucitoare lumina fioroasa luptă.

Tinerii italieni verificară încărcătura armelor apoi, cu revolverele în mână se azvârliră în luptă.

Traseră orbeşte, în dreapta şi în stânga.

O duzină de sălbatici căzu la pământ în mijlocul coviferării celorlalţi.

Surprinşi de atacul brusc şi neaşteptat, supravieţuitorii se răspândiră în toate părţile cu urlete înfiorătoare. Raimondo, Marius şi Jean Bart săriră la Şarpe Înaripat caz încerca să reziste.

Într-o clipă îl legară cu un laţ pe care fiecare avea obiceiul să-l poarte la brâu.

Legat ca un salam, tânărul şef fu împins, fără prea multe menajamente, în direcţia fortului.

Dar Şarpe Înaripat se opri deodată şi zise eu voce puternică în limba hispano-indiană, care un amestec de dialecte din ambele limbi pe care albii începuseră să-l înţeleagă.

— Nu înaintaţi! Toată pădurea e plină de războinici de-ai lui Cioc de Vultur. Toţi sunt înarmaţi numai cu suliţe. Acei care aveau puşti s-au dus spre fort. Dar sunt atât de numeroşi încât vă vor învinge. N-aveţi frică de mine. Sora mea „Floare de Seară”, s-a dus să anunţe pe „Gazela cu păr de aur” să se ferească de Cioc de Vultur. Eu am venit cu oamenii mei spre ai face bine „Gazelei cu păr de aur”! Vă jur pe Marele Spirit Bun că nu vă voi trăda! Voi fi aliatul vostru contra lui Cioc de Vultur…

Cercetaşii care auziseră de la Ureche Fină chestia cu tânăra indiană, înţeleseră că Şarpe Înaripat nu minţea.

Se priviră întrebători.

CAPITOLUL II.
Sfârşitul lui Cioc-de-Vultur.

O umbră ţâşni afară dintr-un boschet.

Jean Bart sări la dânsa cu securea ridicată.

Dar când se apropie se auzi o voce rugătoare care spunea în limbajul lui Şarpe Înaripat.

— Nu mă lovi! Nu mă lovi! Eu sunt cu Şarpe Înaripat!

Se întoarse spre şeful său, se târî la picioare, îi îmbrăţişă genunchii şi pierzând mult sânge din rănile sale, gemu:

— O tinere şef! O tinere şef! Cioc de Vultur ţi-a ucis surioara! Acum părul ei este atârnat de cingătoarea duşmanului tău!

Nu mai putut spune mai mult şi se prăbuşi lat, în timp ce un val de sânge îi ţâşni pe gură.

Murise.

Marius, între timp, dezlegase pe Şarpe Înaripat.

Acesta nu-l lăsă să sfârşească, cu o violentă smucitură îşi liberă braţul de ultimele încolăcituri ale frânghiei, scoase, un răget supraomenesc la auzul vestei tragice şi ca o fiară turbată se azvârli înspre pădure fără să se mai ocupe de numărul duşmanilor.

Raimondo, Marius şi Jean Bart îl urmară, cu revolverele şi securile în mâini, trăgând şi lovind orbeşte în toate părţile, străbătură prin grupurile duşmane care, cu toate suliţele lor şi cu tot numărul lor nu putură nici să se apere.

Ajunseră astfel în câmpia din faţa fortului, iluminată de focurile mangaşilor ameţiţi de băutură.

Acolo se ascunseră după nişte copaci şi traseră de mai multe ori în sălbatici.

Văzură deodată pe Şarpe Înaripat care luase pe drum, după dânsul pe câţiva partizani de ai săi şi ataca acum cu furie pe mangaşii ameţiţi de băutură. Îl văzură sărind în spinarea unui indian uriaş care în acel moment întorcea spatele.

Nu putea fi decât Cioc de Vultur de oare ce avea înfăţişarea unui mare şef.

Cioc de Vultur, căci el era, începu să alerge pe câmp cu acea ciudată povară în spate, care încerca să se scape, căutând să lovească cu tomahawkul înapoi spre a-şi ucide adversarul.

Dar Şarpe Înaripat agil şi puternic, evita loviturile şi izbuti să târască pe bătrânul şef, trântindu-l la pământ şi apucându-l de gât cu braţul stâng se întoarse în spre direcţia în care bănuia că se găsesc cercetaşii.

Şi urlă:

— Şefi cu figuri palide! Uitaţi-vă cum se răzbună fratele „Floarei de

Seară”!

Ridică tomahawkul smuls din mâna lui Cioc de Vultur şi cu o singură lovitură îi despică în două capul aceluia care fusese vreme îndelungată şeful suprem al Mangaşilor, groaza triburilor mărginaşe.

Cercetaşii văzând că fortul era inexpugnabil şi convinşi că Flora nu riscă nimic, întrebară atunci pe tânărul şef spre a le explica luptele fratricide ale căror motive nu le puteau ghici.

În vreme ce ambele partide se masacrau, acela al lui Cioc de Vultur, lipsit de şeful său şi dezorientat era aproape înfrânt; Şarpe Înaripat făcu tinerilor italieni o lungă povestire care se poate rezuma în puţine cuvinte.

În tribul Mangaşilor era discuţie pentru posesiunea „Gazelei cu păr de aur”.

Bătrânul şi tânărul şef voiau fiecare s-o aibă în cortul lor.

În discuţia aprinsă interveniră, fireşte şi prietenii respectivi.

Cearta se întinse în întregul trib care se diviza în două partide diferite – fiecare din acestea se puseră în urmărirea cercetaşilor pe cont propriu.

Spre a lua înainte Şarpe Înaripat îşi trimesese sora să sfătuiască pe Flora să nu iasă din fort.

Spionii, care de câteva zile pândeau prin vecinătate, raportaseră că Flora era singură şi că cei cinci oameni se îndepărtau în fiecare zi de ea spre a lucra într-un punct îndepărtat al insulei.

Dar Cioc de Vultur, care avea şi dânsul spionii săi, înţelesese trimiterea „Floarei de Seară” la Flora şi jurase să se răzbune.

Ce se întâmplase cu nefericita indiană văzurăm.

Dar fapta avusese consecinţe tragice pentru el.

Şarpe Înaripat îşi răzbunase sora ucigându-şi adversarul.

După ce îşi isprăvi povestire, pe care o făcu cu o mulţime de înflorituri de stil pitoresc, conchise.

— Acum spiritul lui Cioc de Vultur vagabondează pe malul stâng al fluviului unde domneşte Marele-Spirit. Acest mal e cufundat în întuneric, învelit în miasme oribile şi plin de animale sălbatice. Ani nesfârşiţi rătăcesc pe malul acesta războinicii care au făcut fapte rele, care au fost pedepsiţi pentru ele cu moartea, fiind scalpaţi. Fiindcă un Mangaş se prezintă în faţa Marelui Spirit fără păr nu de demn să fie primit la vânătoarea eternă, în eterna fericire, pe care Marele Spirit le păstrează războinicilor care n-au fost niciodată învinşi!

Atunci Jean Bart întrebă pe şef, care erau intenţiunile sale mai apropiate.

Şarpe Înaripat răspunse:

— Eu nu nutresc nici o ranchiună contra tinerilor mei fraţi albi. Am hotărât chiar să renunţ la „Gazela cu păr de aur” fiindcă văd că nu-mi este destinată; e sigur că nici Marele Spirit nu voieşte acest lucru. De

aceia, cer tinerilor mei fraţi Feţe Palide să facă alianţă e mine; când ne vom găsi pe teren de război să nu ridicăm unii armele contra altora. Fiindcă noaptea e limpede şi fiindcă tinerii mei amici. Figuri Palide sunt asiguraţi de soarta „Gazelei cu păr de aur”, care se găseşte în fort, sub paza negrului şi a indianului lacustru eu aş cere tinerilor mei fraţi să mă întovărăşească în insulele vecine, spre a-mi aduna războinicii care se tem de vitejia Figurilor Palide. Voi ierta pe războinicii lui Cioc de Vultur dacă se vor spune. Cu tribul refăcut mă voi înapoia la wigwamurile mele!

CAPITOLUL III.
Termitele

Cercetaşii fură bucuroşi de această propunere care punea capăt persecuţiei Mangaşilor împotriva lor.

Trecură deci noaptea în tovărăşia lui Şarpe Înaripat, pe insulele vecine navigând cu pirogile Mangaşilor ascunse de aceştia printre tufişurile din vecinătate.

Partizanii lui Cioc de Vultur, refugiaţi prin acele paragini, erau în număr de aproape o sută. Adăugaţi la supravieţuitorii din partida opusă, totalul războinicilor tribului nu trecea de două sute.

Era un număr destul de redus faţă de ce era la începutul ostilităţilor.

În zorii zilei cercetaşii se înapoiară la fort, primiţi cu nespusă bucurie de Flora şi Zomba şi cu aceiaşi bucurie, deşi mai puţin expansivă, din partea lui Ureche Fină.

Lovitura primită de Ureche Fină pe când trecea prin dreptul unui grup de indieni, înarmaţi cu zdravene ciomege, cu care-l izbiseră peste picioare, nu mai era acum decât o echimoză fără gravitate.

Într-adevăr, acum putea merge bine şi fără durere.

Pieile roşii se ocupară toată dimineaţa spre a încheie definitiv alianţa, cu saluturi şi ceremonii care durară mai bine de o oră, în mijlocul bucuriei generale şi spre marea distracţiune a Florei.

Se schimbară lungi discursuri, strângeri de mână, frecături de nasuri, schimburi de picături de sânge scos din braţ şi alte asemenea bazaconii.

La amiază Şarpe Înaripat se îmbarcă cu toată ceata, urmărit de uralele celor trei cercetaşi.

Aceştia când îi văzură dispărând în depărtare şi pierzându-se în mijlocul arhipelagului, scoaseră un suspin de uşurare.

— Să sperăm că n-o să-i mai vedem! Aşa aliaţi, mai bine să-i pierzi decât săi găseşti!

— Ai dreptate! La dracu cu asemenea prieteni.

— Aceştia sunt prieteni cărora le vrei binele în raport invers cu vecinătatea lor – conchise râzând Jean Bart.

Toţi râseră, Zomba aprobă zgomotos, începând să joace o nebunească „fantazie” abisiniană.

A doua zi fiecare îşi reluă munca. Dar se hotărî ca Zomba sau chiar Ureche Fină să rămână cu Flora.

După grava experienţă făcută, ar fi fost imprudent să mai fie lăsată singură tânăra, expusă la eventuale primejdii.

Chiar şi cercetaşilor le veni ideea de a înfiinţa un sistem de semnale

cu ajutorul unei antene înălţate pe terasa fortului şi în vârful celui mai înalt arbore de pe şantierul de lucru.

La extremitatea antenei fu legată o frânghie care servea să se arboreze steaguri de diferite colori.

Fiecare dintre ele avea o semnificaţie specială: astfel, la distanţă se putea vorbi fără să fie nevoie să se apropie de fort.

*

*   *

Trecu astfel o săptămână de absolută linişte.

Cum munca era grea, cercetaşii hotărâră să suspende Duminica orice muncă manuală, consacrând-o excursiilor în părţile încă necercetate ale insulei.

Nu era greu de explorat partea de vest, afară de un grup de stânci care părea abrupte.

Tinerii italieni vrură să vadă ce se afla înapoia acelor stânci spre a avea o idee completă de configuraţia insulei.

Zomba, Ureche Fină şi Flora trebuiau să-i întovărăşească, spre a nu rămâne nimeni acasă, expus cine ştie cărui pericol neaşteptat.

Graţie laţurilor călătorilor, urcarea stâncilor nu fu grea nici chiar pentru Floria care ea agilă şi uşoară.

Când trecură bariera stâncoasă şi coborâră de partea opusă se găsiră în faţa unei vaste câmpii unde un spectacol destul de ciudat li se oferi.

Numai indianul lacustru ştia de ce e vorba.

Dar Jean Bart, care avea atâtea cunoştinţe geografice şi citise mult despre fauna şi flora globului întreg, bănui imediat ce poate fi:

— Dar astea sunt termitiere!

Şi se întoarse spre indian, spre a afla de la el ce nume dau localnicii acestor munţi înălţaţi de furnici.

Ureche Fină pronunţă un nume aşa de barbar, că toţi izbucniră în râs.

Termitierele regiunii braziliene sunt cuiburi construite de furnici cu o materie pământoasă şi noroioasă care se usucă apoi ca cimentul.

Când cuiburile sunt terminate; ele formează pe pământ conuri de diferite înălţimi.

Unele sunt mici, altele enorme. O gaură care cobora de la vârf până la bază, comunica cu subteranele care servesc da locuinţe furnicilor.

— Ah! Dar asta ce e? S-ar zice că sunt cadavre de mistreţi… Dar par înveliţi tu o mantie mişcătoare…

— Nu vă apropiaţi! strigă Ureche Fină îngrozit. Sunt termite, furnici albe! Sunt extrem de periculoase!

— Ah! Da, mi-aduc aminte că am citit ceva despre isprăvile lor – zise Raimondo.

Toţi se îndepărtară, strângându-se unii lângă alţii şi se aşezară pe o

stâncă puţin depărtată de unde puteau observa comod.

Furnicile albe formau un fel de covor mişcător.

Sfârticau cu ardoare cadavrele de mistreţi şi duceau în gropile lor bucăţi de carne.

Cercetaşii verificară cu ochii lor ceea ce auziseră şi citiseră.

În puţine minute termitele dau gata un cadavru oricât de mare ar fi el.

Nu mai rămaseră decât scheletele şi fiecare furnică intra cu o bucăţică de carne sau de piele acoperită cu păr care părea uriaşă faţă de puterea micei fiinţe.

Flora se retrase cu dezgust.

— E oribili!

— E curios! zise Jean Bart. Nu sunt mai mari ca furnicile noastre roşii!

— Aceste mici gângănii care par nevătămătoare la prima impresie sunt de o voracitate, o ferocitate şi o putere de necrezut.

— Da, dar ia gândiţi-vă la numărul lor! Cred că sunt milioane! Nu e aşa, Ureche Fină?

Acesta făcu un gest care exprima infinitul.

Dar deodată, onorându-şi porecla, se întoarse şi privi în direcţia unui tufiş îndepărtat.

— Ia uitaţi-vă colo! M-aş mira dacă n-aş vedea apărând ursul de miere!

— Ursul de miere? observă Jean Bart. Nu e acela pe care noi îl numim furnicarul?

— Dar furnicarul ar fi ursul de furnici nu de miere – notă Raimondo.

— Ştiu! Dar ursul de miere, din America de Nord, mănâncă mierea pură în trunchiuri de albine; şi ursul de furnici, sau furnicarul mănâncă furnicile în America de Sud.

Ureche Fină zâmbi şi zise la rândul său:

— Da, aşa ar fi, numai că furnicarul nu dispreţuieşte, nici mierea când îi iese în cale. Astfel, cum el serveşte de indicator al stupilor de albine, noi îl numim ursul de miere.

Şi făcu un gest de tăcere.

CAPITOLUL IV.
Ursul furnicar contra pumei.

Tufişul pe care îl arătase ghidul se scutură puternic şi ieşi afară ceva subţire şi lung, un fel de trompe de elefant.

Nici unul dintre europeni, nici chiar africanul nu ar fi putut lua acea trompă drept un bot de animal, dacă ochi ochişori negri şi lucioşi şi două urechi scurte nu ar fi apărut la extremitatea superioară a tubului.

Corpul animalului ieşi încetul cu încetul din tufiş.

Avea dimensiunile unui câine mare, dar de o formă ciudată.

Blana îi era negricioasă şi grosolană; o largă bandă neagră, tivită cu alb, se lărgea pe ceafă şi o coadă lungă de peste un metru, acoperită cu fire subţiri, şedea îndoită pe spinare.

Dar înfăţişarea cea mai ciudată era tocmai botul care sfârşea cu o gură mică, largă de vreo trei centimetri şi fără dinţi.

Picioarele, mari şi viguroase nu se asemănau între ele.

Acele dinapoi păreau mai scurte ca ceea dinainte, ceea ce era datorit felului de umblat al animalului.

Dinapoi, ghearele se aşezau bine pe pământ ca la orice patruped, dar dinainte, cele patru unghii de la fiecare gheară în loc să fie ca unghiile de la pisică, era a îndoite înăuntru şi animalul, spre a evita să meargă pe ele, le aşeza transversal.

Astfel era obligat să meargă încet şi cu o alură ciudată.

Indianul explică încet:

— Ghearele dinainte nu servesc decât să zgârie pământul, atunci se ridică ca nişte greble.

— Oh, oh! Ce duce în spinare? întrebă Flora. Coada mă împiedică să văd bine fiindcă animalul e întors.

Indianul zâmbi.

— Dacă nu mă înşel, trebuie să fie puiul. Avem în faţa noastră o femelă care îşi poartă puiul pe spate.

Atunci furnicarul, dădu de câteva ori cu botul în ridicătura de pământ care căzu şi începu să o fărâme cu picioarele.

Era un cuib mic de furnici.

— Dar e distractiv de tot ursul nostru!

Toţi se aşezară pe stâncă spre a gusta netulburaţi spectacolul.

Animalul se îndreptă spre una din piramide, se ridică; pe labele dinapoi şi sprijinindu-şi cele dinainte pe conurile de lut, căuta unu mia fraged şi mai uşor de năruit.

Aceste conuri, făcut din nisip şi pământ întărit sunt totuşi atât de rezistente încât trebuie un târnăcop spre a le ataca.

Dar furnicarul are unghii care echivalează cu acest instrument.

Animalul ar fi izbutit repede să-l găurească dacă n-ar fi băgat de seamă că furnicile albe sunt afară din cuib.

Era însă şi un pericol; dacă furnicile l-ar fi atacat în masă, în mod fulgerător; atunci cu greu s-ar fi putut apăra.

Spre a evita să fie atacat, furnicarul trebui să se ascundă.

Pentru Ureche Fină spectacolul nu era o noutate şi ştia ce se va întâmpla.

— Fiţi atenţi! zise cercetaşilor.

De abia prezenţa furnicilor, modificase planul animalului nostru şi acesta se duse de se postă după o piatră, pândind cărarea furnicilor pe care o trasase cele două lungi şiruri ale lor.

Acolo, ghemuindu-se aşa ca numai botul să-i poată atinge panglica vie, lucru ce-l făcu şi puiul care se dăduse jos din spinarea mamei, scoase din trompă limba sa, asemănătoare unui vierme lung, plină cu un lichid cleios şi o retrase plină de furnici.

Această ciudată limbă, lungă de peste treizeci de centimetri şi groasă ca un toc de scris, reîncepu operaţia cu o iuţeală extraordinară; din când în când mama se oprea spre a-şi conduce odrasla în aceasta curioasă vânătoare care distra enorm pe călători.

— Drace! Mă uimeşte pompa asta îndrăcită! Cred că trebuie să înghită cu miile pe minut!

Ureche Fină ridică brusc mâna.

Însemna că un alt fapt avea să se producă.

Din ce parte?

Cu mâna stângă, indianul arăta un alt tufiş, tocmai în direcţia de unde ieşise furnicarul nostru.

Ieşi de acolo un animal grozav.

Călătorii noştri îl cunoşteau.

Părea o pisică enormă, galbenă, cu corpul lung, coada mare, cu ochii mari, scânteietori.

Îl văzuseră de multe ori, când se coborâseră spre Amazon. Prin pădurile de pe poalele Chimborazului.

Era puma, leul american, regele pădurilor de Sud.

— Carabinele gata!

— Gata! Dar aici suntem siguri. Până să ajungă la noi, cinci, gloanţe îl vor opri, credem, pe loc!

Cercetaşii nu se sinchisiseră de furnicar; ştiau că aceştia sunt inofensivi pentru om.

Dar puma în stare sălbatică e periculos şi crud, mai ales când e flămând.

Atunci devine furios şi, dacă e atacat, rezistă în aşa chip încât atacatorii riscă de multe ori viaţa.

Face salturi enorme de câţiva metri şi se suie cu agilitate pe copaci.

Cercetaşii se puseră în gardă, dar văzură că puma nu se ocupa de ei.
Privea pe furnicari.
Când intră în câmpie se opri, rămânând nemişcat ca o pisică în faţa şoarecelui, gata să-i sară în cârcă.
Dar ursul se întoarse şi îl văzu.
Apucă puiul cu labele dinainte şi şi-l aruncă în spate, ducându-se să se sprijine de o termitieră unde aşteptă pe duşman..
Părea că nu se teme de leu, încrezător în puterea unghiilor sale ascuţite.
Puma făcu un salt care îl duse chiar lângă urs.
Acesta îi repezi o gheară în figură care se umplu de sânge.
— Oh, oh! – făcu Raimondo – rana asta o să-l înrăiască pe leu…
— Mi se pare – adăugă Raimondo – că nu-i va fi uşor să înfrângă o mamă care îşi apără puiul.
Încercările leului nu avură nici un rezultat mai bun.
Formidabilele gheare ale furnicarului se opuneau la orice atac.
Intenţia evidentă a ursului era nu numai de a răni pe inamic dar să-l atragă în ghearele sale puternice, strângându-l ca urşii adevăraţi.
Strânsoarea e adesea atât de tare în cât sufocă pe oricine se lasă prins.
Dar puma avea experienţă de oare ce nu se mai apropia acum.
Deodată puma puse ochi pe micul furnicar.
Se pregătea să sară pe el.
— Oh! – strigă Flora – ursuleţul e pierdut.
— Nu – răspunse Raimondo.
Şi, întinzând puşca, trase.
Tovarăşi avură aceiaşi idee.
Cele cinci detunături se confundară într-una.
Puma se rostogoli, trăsnit.
Furnicarul se ridicase pe labele dinapoi privind în toate părţile.
Nu întârzie să-vadă oameni de pe stâncă.
Avusese intuiţia că de acolo îi venise salvarea copilului său?
— Sa vedem ce va face?
Ursul examină pentru un moment pe oameni.
Apoi înaintă cu paşi înceţi spre puma.
Îl mirosi, îl atinse cu trompa, apoi, ne ştiind ce să facă cu duşmanul mort şi sătul de furnici pentru toată ziua, se înapoie spre tufişul de unde ieşise şi dispăru.
— Drum bun! Dar aş fi vrut să te vedem că ai puţină recunoştinţă pentru noi care ţi-am salvat puiul!
Această idee făcură pe toţi că izbucnească în râs..
— Nu vom şti niciodată dacă este sau nu mulţumit da noi! zise grav Jean Bart.

CAPITOLUL V
Omul misterios

Raimondo dădu ordin să se curme excursia începută.

— Dar să fim în gardă! Îmi face impresia că pe aici sunt animale pe care nu e tocmai bine să le întâlnim.

— Tinerii mei şefi Figuri-Palide – zise indianul – ar face bine să ţină carabinele în mână. Zomba şi cu mine vor merge unul înainte, altul îndărăt.

— Foarte bine. Noi, cu Flora, vom forma centrul expediţiei.

Traversară câmpia şi intrară într-un fel de tunel de pădure format prin trecerea fiarelor, în timp ce Jean Bart dădea oarecare explicaţii asupra faunei regiunii aceleia.

*

* *

— Aici sunt alte specii de furnicari – începu el – sunt diferiţi atât ca înfăţişare cât şi ca obiceiuri. S-ar putea numi urşi agăţători fiindcă specialitatea lor e să mănânce furnicile care îşi fac cuiburile pe arbori, cat şi viespile sau albinele; Simt prevăzuţi cu coadă netedă şi răsucită ca a maimuţelor, lucru ce-i deosebeşte de furnicarii pe care i-am văzut adineaori. În această specie sunt acei numiţi „tamandua” mai mici de cât adevăraţii furnicari. E înalt de aproape un metru, are botul mai scurt, dea» semeni şi unghiile şi le are altfel dispuse cea ce îi permite sal se caţere pe copaci şi să meargă mai bine pe pământ. Şi tamandua e lacom de miere.

Ca şi cellalt furnicar, femela îşi poartă puiul până când se face mare şi poate umbla şi vâna singur. Tamandua, e numit şi „furnicarul cu trei degete”, fiindcă n-are decât trei degete la fiecare labă.

Jean Bart fu întrerupt de Zomba care ieşea dintr-un tufiş, făcându-le semn să se oprească.

Apoi, dispăru la loc.

— Ce-o mai fi? – murmură Raimondo – ce poate fi?

*

* *

În vreme ce se desfăşurau scenele descrise mai sus, la o mică distanţă se întâmpla un fapt interesant.

Acea parte a insulei măsura aproape trei sute metri în lărgime şi dublu în lungime. Peste tot o câmpie cu pădure şi o plajă nisipoasă.

Tocmai în momentul în care călători reuşeau să escaladeze stâncile, o pirogă mică de tot şi prăpădită, care făcea apă prin mai multe părţi, se apropie de plajă.

Un om acoperit de frunze, cu părul lung şi ciufulit, cu barba

încurcată, aspect trist şi dezordonat sări pe nisip clătindu-se.

Abia se ţinea pe picioare.

Cu o aviditate începu să caute rădăcini care puteau să-i astâmpere foamea lui grozavă; în cele din urmă găsi ceva care semăna cu „maniocul” şi o îmbucă cu aviditate, după ce îi curăţise coaja cu un cuţit ruginit ce-l avea la brâu.

Mestecă îndelung rădăcinile, bău nişte apă din râu şi se pregătea să intre în pirogă când ceva îi atrase atenţia.

— Oh! Dacă ar fi un „silo”. Ochii săi avură o licărire de speranţă.

Ce o provocase?

Iată: într-un punct i se păruse că observă că iarba era mai înaltă, mai deasă şi mai regulată decât în altă parte.

Diferenţa putea să fie observată de un ochi obişnuit cu asemenea lucruri.

Indienii şi vânătorii, constrânşi adesea la curse repezi, fie pentru a evita o luptă, fie pentru a urmări un vânat, sunt obligaţi să părăsească o mare parte din prada lor sau din obiectele care le duceau cu dânşii.

În acest caz, ne voind să le piardă, face ceea ce în limbajul căutătorilor de aur se numeşte un „silo”.

„Silo” se face astfel: se întind piei de jaguar în fundul unei gropi anume făcute, tapisându-se această groapă adâncă cu piei spre a o feri de umezeală; acolo se depun lucrurile care voiesc să le păstreze, acoperindu-le, deasemenea cu piele.

Apoi pun pământ deasupra cu multă grijă, sădind iarbă care creşte repede. Pământul scos este dus departe, sau aruncat în apă.

Operaţia nu trebuie să lase nici o urmă, aşa ca nimeni altul să nu descopere „silo”-ul.

Obiectele depuse acolo se conservă mulţi ani deoarece pieile tari nu sunt pătrunse de viermi sau de umezeală.

Omul fixă îndelung punctul suspectat, gândindu-se ce să facă.

În cele din urmă se hotărî.

Luă un fel de lopată din pirogă, îngenunche, scoase un cuţit şi trase cu vârful un pătrat pe locul suspectat.

Cum să descriem emoţia şi teama necunoscutului în momentul când vârî lama în pământ?

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare.

Apoi se apucă serios de lucru.

Trebuia să facă dese pauze deoarece oboseala era mare pentru un om slăbit de lipsuri cum era acesta.

La un anumit punct păru că voieşte să se lase păgubaş.

Lacrimi de neputinţă îi curgea din ochi.

Dar reluă lucrul cu curaj, îmboldit de o nouă speranţă.

Deodată întrevăzu un colţ de piele de jaguar.

Inima îi bătea cu violenţă.

Ce conţinea oare ascunzătoarea?

Poate ceva fără valoare pentru dânsul, căruia îi trebuiau doar arme, haine şi muniţii?

Tremura de teama unei dezamăgiri după o muncă atât de obositoare.

Dar energia voinţei îi învinse toate ezitările.

Scobi, scobi, azvârlind cu frenezie pământul.

Trase afară pielea de jaguar.

Abia îşi ţinu un strigăt de bucurie sălbatică.

Dăduse de un adevărat ascunziş al unor vânători albi erau acolo curse pentru animale, carabine, revolvere, o casetă cu muniţii, o secure şi un cuţit de vânătoare.

Găsi şi un fel de veston de piele, o pereche de bocanci cu cuie, o beretă şi un tricou de lână.

CAPITOLUL VI.
Şarpele boa.

Omul adormise de câteva clipe când, deasupra capului său, în frunzişul unui copac care îşi întindea orizontal crăcile, se auzi un fâsâit.

Şi un lucru monstruos căzu în jos ca o funie groasă care se desface.

Era capul şi corpul unui uriaş şarpe boa care, prins de cracă, se rostogolea tocmai deasupra corpului celui adormit.

Capul reptilei se opri la vreun metru; apoi începu să se legene, cu un uşor şuierat.

În acel moment, dintr-un tufiş ieşi Zomba care privi de jur împrejur cu atenţie.

Văzând grozavul spectacol se trase înapoi şi dispăru.

Atunci se duse să înştiinţeze pe cercetaşi.

Se înapoie pe plajă şi constată că lucrurile erau în acelaş punct; şarpele îşi continua balansul său care dura de vreun sfert de oră.

Crezu că are timp să conducă pe cercetaşi şi pe Ureche Fină care scotocea, în flancul stâng, la oarecare distanţă.

Reapăru în faţa tinerilor, nemişcaţi, care îl aşteptau.

— Veniţi! zise încet. E ceva extraordinar. Şarpe boa stă deasupra unui om adormit!

— Ce spui?

— Explică-te mai bine, Zomba!

— Veniţi! Eu văd un om adormit cu gura deschisă şi deasupra un şarpe în pom care priveşte pe om!

— E departe? întrebă Raimondo.

— E după tufişul acela.

Luând armele, cercetaşii şi Flora se luară după Zomba care le deschidea drumul.

Flora avea şi ea un revolver în mână.

Văzură curând şarpele care se legăna deasupra adormitului.

Cercetaşii păreau fascinaţi de ciudatul spectacol.

Jean Bart fu primul care îşi reveni.

Trebuie să trimitem un glonţ în capul şarpelui înainte ca acesta să apuce între inelele sale pe bietul om!

Toţi trei ochiră şi voiră să tragă.

Dar era prea târziu.

Boa, ca şi cum ar fi presimţit intenţiile lor, îşi dădu drumul peste nenorocitul adormit, care, deşteptat de lovitură, privea cu ochi holbaţi de groază.

Şarpele îl încolăci, îl strânse cu toate zadarnicele sforţări pe care le

făcea spre a se libera de grozava strânsoare.

Boa nu sunt veninoşi şi nu muşcă; dar vertebrele lor formează sub piele un lanţ extrem de puternic, cu care încolăcesc victima, o sufocă, o zdrobesc spre a o înghiţi apoi într-o lungă şi grea digestie.

Omul şi şarpele formau pe nisip o masă confuză; era greu de deosebit unul de altul, deoarece mişcările lor erau, atât de repezi şi de dezordonate încât ochiul spectatorului nu putea fixa un punct cu siguranţă.

Nu puţeau nici să tragă de frică ca nu cumva glonţul să nu izbească pe nenorocitul om.

— Cu securea! Cu securea! urlă Marius.

Ceilalţi patru lăsară înapoi pe Flora şi se aruncară cu securea în mână.

Dar când se găsiră în faţa monstrului grup, văzură că era imposibil să se servească şi de secure.

Boa strânsese atât de bine pe necunoscut, care se lupta cu toată energia desperării, încât era imposibilă orice scăpare; zvâcniturile continue ale victimei şi reptilei făceau din aceasta o ţintă prea mobilă spre a o putea nemeri în plin, fără să fie lovit şi omul.

De altfel spectatori oribilei scene nu avură timpul să ia nici o hotărâre; omul scoase un geamăt care sfârşi într-un horcăit surd şi se înţepeni în strânsoare în vreme ce un val de sânge îi ţâşni pe gura larg căscată.

Lupta se isprăvise; boa îi rupsese coastele şi îi zdrobise plămânii.

Flora îşi venise în fire şi văzu cu groază temutul adevăr.

Boa începuse să se descolăcească ridicând capul ameninţător spre cercetaşii care îngroziţi trebuiseră să asiste neputincioşi la grozăvie.

De aproape tinerii traseră cu revolverele în capul monstrului.

Acesta se prăbuşi zvârcolindu-se lângă victima sa.

Inelele se desfăcură şi călătorii putură observa pe individ.

De unde venea, cu piroga sa prăpădită?

De ce scobise gaura şi ce erau toate aceste arme, conţinute acolo.

De ce adormise acolo înainte de a observa împrejurimile?

Flora alergă şi ea, după ce asistase de departe la tragicul duel.

Deodată se desfăşură o altă scenă neaşteptată şi extraordinară.

O pasăre uriaşă, de dimensiuni fantastice, cu ciocul mare, se aruncă din înălţimile văzduhului asupra grupului celor două. cadavre. Cu ghearele-i puternice le apucă pe amândouă şi cu o vizibilă sforţare a aripilor le ridică luându-şi zborul; greoi, dar destul de repede pentru ca, cercetaşii, ca fascinaţi de întâmplare, să nu poată face nici un gest înainte ca el să fie în afară de raza lor.

Dar greutatea trebuia să fie prea mare pentru zburătoare.

La un moment dat condorul, care bătea furios din aripi păru tras în jos de greutatea celor două cadavre.

Făcea mişcări violente a căror explicaţie o avură repede spectatorii acestei scene.

— Drace! Lucrul devine fantastic! Condorul a rămas cu ghearele prinse în hainele omului căruia nu-i mai poate da drumul.

— Da! Aşa e! zise Raimondo. Greutatea îl trage în jos şi nici să-i dea drumul nu poate!

— Îl ucidem?

— Atenţie! zise Zomba. O să cadă în apă.

— Adevărat!

Ureche Fină înţelese.

Sări în vechea pirogă şi se îndreptă spre locul unde era probabil că va cădea condorul.

Cercetaşii şi Zomba luaseră la ochi.

Când distanţa fu favorabilă, Raimondo dădu ordinul!

— Foc!

Patru detunături se auziră ca una singură.

Pasărea tresări, izbită în diferite locuri, mai încercă să lupte şi se lăsă să cadă ca o piatră.

Cele trei cadavre, căzură ca o saltea în apă, ridicând un val spumegând; indianul, care era gata, aruncase laţul la momentul oportun.

Masa de cadavre nu se afundă prea mult, ţinută de frânghia pe care ghidul o ţinea în mână până ajunse la mal.

Cinci minute după aceasta, Zomba şi Ureche Fină separară trupurile care formau masa de cadavre.

— Foarte ciudat! observă Raimondo. Dar cine e acest om misterios? De ce a venit după ce a rătăcit de-a lungul fluviului, aşa cum reiese după nenorocita stare a piroagei sale. Cunoştea el prezenţa acestui „silo”?

— Ciudat! De o mie de ori ciudat!

— Poate vom lămuri odată şi odată acest mister – conchise Ligurul.

Flora care îngenunchease lângă trupul neînsufleţit al omului necunoscut, murmura o rugăciune.

Oamenii făceau roată, mişcaţi, în jurul lui.

CAPITOLUL VII.
Carnetul roşu.

— Eu nu voi fi liniştit până nu voi lămuri acest mister! zise Marius.

Chiar şi ceilalţi păreau foarte curioşi de ciudăţenia situaţiei.

Tăcură un moment apoi Raimondo zise:

— Omul n-a putut veni decât cu piroga. E o pirogă indiană, foarte veche şi aproape inutilă. Acest lucru dovedeşte că el s-a folosit mult de ea. Această supoziţie a mea e confirmată şi de starea dezastruoasă a hainelor sale şi a persoanei sale. S-ar zice că nenorocitul s-a pierdut prin aceste locuri şi n-a mai ştiut să iasă din labirintul acestor insule; n-a putut, sau n-a avut mijloacele necesare, ca să-şi agonisească hrana. A ajuns aci, a descoperit gaura – sau poate îi cunoştea prezenţa, lucru ce nu se poate lămuri – a săpat şi a găsit armele de care s-ar fi putut servi ca să-şi câştige existenţa şi să se apere de duşmani şi fiare sălbatice. Munca dezgropării, slăbit cum era – corpul său apărea macerat de atâtea lipsuri – trebuie să-l fi obosit peste măsură. Zdrobit, s-a culcat pe iarbă, la umbra copacului, fără să se mai preocupe de nimic; somnul l-a furat şi a căzut ca într-o letargie. Şarpele a sărit asupra lui şi ce a urmat se ştie. Altceva nu mai ştim. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să continuăm cercetările începând prin a cerceta cadavrul. Poate vom găsi vreun semn de recunoaştere prin buznare..

*

* *

Marius însă tăie vorba.

Se aplecă deasupra omului şi începu sa scotocească prin zdrenţele care acopereau cadavrul:

Era o treabă dezgustătoare, dar călătorii noştri, în viaţa primitivă pe care o duceau de atâţia ani, mereu în mijlocul naturii, în luptă cu oamenii şi elementele, se deprinseseră eu toate slăbiciunile omeneşti.

Nimic nu-i mai dezgustat, afară de ticăloşia înnăscută în animalele cu două şi patru labe.

Marius scoase un strigăt de triumf.

Pe piele, sub centura pe care marinarul o avea la mijloc – căci necunoscutul ca aparenţă generală părea un marinar – simţise ceva care trebuia să fi fost un portofel sau un carnet.

Cum centura era solid prinsă şi cufundarea în apă o făcuse şi mai strâmtă, Lombardul nu mai pierdu vremea s-o desfacă.

Scoase cuţitul de vânătoare şi o taie.

Pe iarbă căzu un carneţel roşu, murdar şi decolorat.

Marius îl deschise şi văzu în el foi.

— Mii de bombe! Asta e! Cred că misterul se va dezvălui singur fără să mai fie nevoie de cercetări.

— Da, da! — zise Flora – în foile acestea vom găsi lămurirea.

Se aplecă curioasă să vadă, în timp ce cercetaşii cercetau dacă nu căzuse ceva din carnet.

Dar Raimondo înfrâna curiozitatea generală.

Făcu un gest către Zomba şi Ureche Fină:

— În această gaură de unde necunoscutul a scos armele şi restul, voi îl veţi îngropa; aşa cel puţin va scăpa de a deveni prada fiarelor aerului, pământului şi apelor, care mişună pe aci.

Cei doi se supuseră imediat.

Dar Milanezul se preocupă mai întâi ca un cumva să mai rămână ceva asupra cadavrului.

În câteva minute abisinul şi indianul acoperită cu pământ cadavrul misterios.

Bineînţeles celelalte două cadavre fură lăsate prada colegilor de tot soiul.

— Acum eu aş spune să punem bine carnetul – continuă Raimondo – şi să-i amânăm descifrarea pe după masă, aşezaţi comod la umbra fortului.

Luară dispoziţiile necesare înapoierii.

Flora şi Zomba pregătiră repede o masă sumară, dat abundentă, deoarece toţi erau flămânzi.

Mâncară cu voioşie şi când isprăviră se aşezară la descifrarea carnetului roşu.

Scoaseră foile, examinându-le una câte una.

Erau paginile numerotate ale unui manuscris.

Marius făcu o mutră cam dezamăgit.

*

*   *

— Mi se pare că povestea nu e aşa de lungă, dragii mei, ia uitaţi-vă! Păreau că sunt multe, dar în realitate erau scrise rar, cu litere mari, cu mari spaţii între ele.

— Păcat! observă Flora. Mi-ar fi plăcut o extraordinară poveste mai lungă.

— O s-o lungim, cu comentariile noastre – adăugase Jean Bart zâmbind. Ia să vedem, ce zice manuscrisul. Începi de citeşte, Marius!

— Aşteaptă, lasă-mă să-i clarific toate paginile.

Cum erau multe rupte, trebui o întreagă operaţiune spre a le pune alături, spre a se reconstitui paginile întregi.

Fu o ocupaţie care luă oarecare timp, cea ce avu darul să facă nerăbdător pe Marius, nerăbdător de firea lui.

Raimondo îi luă din mână foile le răspândi pe masă, în timp ce Milanezul mormăia nemulţumit că întârzie să cunoască conţinutul.

În cele din urmă Romanul izbuti să clasifice foile.

Privi pe cel dintâi şi zise:

— Atenţie, acum încep.

Mi se pare ca vom şti de la început numele individului.

— Sunt numai urechi! zise Flora.

— Haide odată! Nu vezi că stăm pe spini?

— Scoateţi-i de dedesubt! răspunse calm şi zâmbind Romanul.

Luă foaia în mână şi-ncepu:

— Eu, Petre Durtal, povestesc aventura care mi s-a întâmplat vara trecută. Şi recopiez manuscrisul pe care l-am avut în mână. Acesta e aşa de interesant, că m-am hotărât să-mi consacru întreaga existenţă, dacă va fi nevoie, pentru descoperirea adevărului. Jur că tot ce voi scrie corespunde exactului adevăr, că manuscrisul e copiat cu atenţie, fără nici-o omisiune sau vreo adăugire din partea mea. Şi că nimic nu se datoreşte fanteziei. Iar eu, sănătos cu trupul şi cu mintea semnez: Petre Durtal.

— Mii de pipe! E limpede de tot până acum. Se vede cu uşurinţă că omul nostru avea calitatea de a fi precis.

— Probabil că era un marinar – observă Ligurul – aceştia sunt aşa de meticuloşi în însemnarea întâmplărilor care, în viaţa lor zbuciumată, par, ori cât de neînsemnate ar fi, lucruri importante.

Grupul cercetaşilor, cu Flora, cu Zomba şi Ureche Fină, erau concentraţi cu toţi în citirea acelui manuscris.

Armele le aşezaseră rezemate de pomi şi nimănui nu-i dădu prin gând că în liniştea desăvârşită care domnea împrejur s-ar mai putea întâmpla ceva.

Flora la un moment dat poate ca să mai facă o diversiune zise:

— Ce aţi zice dacă odată eu citirea manuscrisului am savura câteva din minunatele banane pe care le-am cules eu şi pe care le-am pus în fort, la răcoare?

Şi, fără să mai aştepte aprobarea unanimă pe oare o ştia că o are cu anticipaţie, o luă la fugă spre casă, de care o despărţeau vreo sută de metri.

Deschise uşa în fugă şi dispăru în odaia de jos.

Cercetaşii o urmăriră câtăva vreme cu privirea, apoi se concentrară iarăşi în jurul mesei, ştiind că nu-i va trebui fetei decât puţine minute să se înapoieze.

Deodată un ţipăt sfâşietor se aud din fort, un ţipăt de groază, care făcu să tresară pe toţi cei de afară.

— Ce s-a întâmplat Florei? strigă Marius.

Într-o clipă, toţi alergară, după ce îşi apucaseră armele, înspre casă.

Deschiseră larg uşa şi în semiobscuritatea odăii văzură pe Flora trântită jos, ca moartă şi lângă dânsa un regim mare de banane, azvârlit pe jos.

— Ce este? Flora! Flora! Răspunde! strigară îngroziţi cercetaşii.

Se aplecară şi Marius constată că fata era numai leşinată, de spaimă, poate.

Ce văzuse? Ce vedenie, ce fiinţă îngrozitoare îi apăruse în faţă, pentru ca Flora, destul de curajoasă în împrejurări critice, să leşine deodată?

Toţi se priveau înmărmuriţi. Ureche Fină dădu binişor la o parte grupul amicilor, îngenunche lângă Flora, îi apăsă cu două degete tâmpla dreaptă, ceru un pic de apă, o stropi uşor şi ridicând-o în braţe, o aşeză pe pat, gata să-şi vină în fire.

Apoi se repezi la regimul de banane, îl lovi cu piciorul de la distanţă, cu mare atenţie.

Nimeni nu pricepea nimic.

Ureche Fină, se repezi să cerceteze colţurile întunecoase ale camerei, unde s-ar fi putut ascunde ceva.

Cu ţeava puştii, încerca eu precauţiune toate colţurile.

Deodată sări la o parte şi zise:

— Fugiţi! Daţi-vă la o parte!

Indianul trase brusc a ladă goală care acoperea locul.

O exclamaţie de groază ieşi din pieptul tuturor.

Ghemuită în colţ, o fiinţă apocaliptică şedea tupilata. Opt picioare groase, negre-cafenii, păroase în mijlocul cărora, pe un trup groaznic, sticleau nişte ochi negri ca nişte mărgele. În dreptul gurii doi colţi mari negri ca nişte cleşte se agitau uşor.

Era marele păianjen de pământ!

Flora, voind să ia regimul de banane, în care se ascund de obicei aceşti monştri, a dat de el şi din fericire, pentru ea, păianjenul s-a speriat, ascunzându-se.

Câteva lovituri de secure, fură de ajuns să ucidă oribilul animal.

După câteva clipe, o scoaseră afară şi restabilindu-se toţi din emoţia încercată, reluară descifrarea manuscrisului.

Citiţi urmăream fascicula Nr. 80 a **„CELOR TREI CERCETAŞI”**, care apare Sâmbătă 12 Mai 1934:

Carnetul roşu.

16 Pagini EXEMPLARUL In ţară 3 Lei In străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

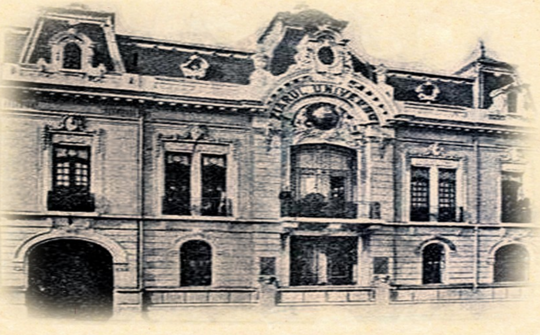

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI